

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Libanii ad proconsulem Montium praefatio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΣΟΦΙ

ΣΤΟΥ, ΠΡΟΣ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ

μόνον, αξιόσπαντα αὐτὸν γραμμασί, τὸν τε
Δημοθένοιο βίον, καὶ τὰς ἀποπέτων
τῶν λόγων αὐτῶν ὑπο-
θέσης.

ΠΕΙΔΗ, κρηπίδα ἀνδραγαθῶν μόνη,
τὸν ὀμιλεῖν ἀσπασίον, φερέσει
ταῖς εἰς λόγους ὦν, παρωτεύεις μὲν ἐν τῇ
ῥωμαίων φωνῇ, καὶ τῆς παρ' ἐκείνοις πα-
δείας ὁμοιομορφίας τὸ παρ' ἐβραίοις ἀνή-
ρησαι. ἀμελεῖς δὲ οὐδὲ τῆς ἑλληνικῆς. ἀ τε καὶ ἐν αὐ-
τῇ, ὅτε τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ὑπερέχει δυνάμει.
ἀλλὰ φερέτε τοῖς ἄλλοις διαφέρετε. καὶ φερέ τῶν τελευ-
ταίων τῶν ἑλληνικῶν ῥητόρων, τὸν Δημοθένην, καὶ δὴ καὶ
ἡμεῖς ἡβουλήθημεν τὰς ὑποθέσεις τῶν τούτου λόγων ἀνα-
γράψασθαι σοι. διὰ τοῦτο μὲν ἀσπασίον τὸ παρ' ἐβραίοις
(ἴσθαι γὰρ ὅτι, πλεῖον τὴν τιμὴν, ἢ πόνον ἔχει) ἀρξομένη
δὲ τοῦ συντάγματος ἀπὸ τοῦ βίου τοῦ ῥήτορος. οὐχ
ὅλον αὐτὸν διεξιόντες (φερέ τὸν γὰρ τοῦτο) ἀλλὰ τοσοῦ-
τον μνημονεύσαντες, ὅσα, δοκῆ καὶ φέρει κατάληψιν
ἀπειροτέραν τῶν λόγων συνταλέν. Δημοθένης ποίνην
παρ' ῥήτορι, πατὴρ μὲν Δημοθένης, ἀπεπλήθη δὲ παρ' ἡμέ-
δοκῆν, ὡς ἔχει ἀρχίνης ἐχθρὸς ὦν μέρτυρεϊ. εἰρηται γοῦν
οὕτως αὐτοῖς ῥήμασι. τούτω, πατὴρ μὲν Δημοθένης ὁ
παμμεγέθης, ἀπὸ τῆς ἡδύσεως. οὐ γὰρ δὲ ψόσασθαι. ἐργασί-
ειον δὲ οἰκετῶν μαχαροποῶν κεκμημένον, ἐν τῷ δὲ
τῶν μαχαροποῦ κληθῆναι ἔλαβε. τὸ μὲν τοῖς μητρῶν
γῆτον τοῦ ῥήτορος, οὐκ ἔλαβε φασὶ καὶ πατρῶν ἀπὸ τῶν
γυλῶν τοῦ πάππου τοῦ Δημοθένοιο φυζῆτον μὲν
ὅτι ἀθλων ὄντι παρ' ἐβραίοις ἐγκλήματι, οἰκίσαντος δὲ
φερέ τὸν πόνον, καὶ καὶ γυναικῶν ἀγομῆτον, σὺν τῷ
γῆτον, ὅτι ἡς μὲν τοῦ Δημοθένοιο ἡ μήτηρ κλεοβού-
λη, εἰς τὸ γοῦν ἄλλοιτε λυσιδορήκασιν, καὶ ἀρχαῖος,
εἰπὼν ὡς ἀπὸ εἰς σκύθης βαρβαρῶν, ἑλληνίζων τῇ
φωνῇ. φερέ μὲν τῶν γῆτον αὐτῶν, ποσά τα εἰρηθῶν, ὄρφανός
δὲ καταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς πατρῶς κομιδῆς, μὲν μὲν,
ὡς φασιν, ἀθηνῆς τῆς σῶματι καὶ νοσῶδης. ὡς τε μηδὲ
εἰς παλαίστραν φοιτῆσαι, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀθη-
ναίων παῖδες εἰσάγεσθαι. ὄφθαι καὶ ἀδραστεῖς, ὑπὸ τῶν
ἐχθρῶν εἰς μαλακίαν ἐσιώπητο, καὶ βάρβαρος ἐπανου-
μίαν ἔχεν. ἰσότηται γὰρ πᾶσι βάρβαρον ἐφέσιον ἀλη-
τιῶν γῆτον, ὅς φασὶ ὑποδύμασι γυμνασίου ἐπὶ τῆς
σκύθης ἐχρήσατο, καὶ μέλει καὶ παρ' ἡμέρας, ὅπως τῶν
τέχνων ἐμάλθουεν. ἀπὸ τούτου δὲ τοῖς ἐκλυτοῖς καὶ
ἀνδραγαθῶν, βαρβαροῖς ἐμάλθουεν. λέγεται δὲ τῶν πολ-
λῶν καὶ σφόδρα ἐπὶ λόγοις ὀμιλεῖν τὸν Δημοθένην ἐπι-
τεῦθεν ἔχειν. καλλίστρατος μὲν ἀθλων ῥήτορ ἐνδοξῶν.
ἐκείνῃ ἐμελλε δημοσίαι πᾶσι δὲ ἡμῶν ἀγωνίζεσθαι, φασὶν
οἰμαί τῶν φερέ ὄφθαι. ὁ ποίνην Δημοθένης πᾶσι ὦν, ἐδέετο τῶν ἐφεσῶτος οἰκέτου συγχαρῆσαι ὄφθα-
βαλεῖν αὐτῶν τῇ δίκῃ. καὶ ὅς ἐπέφερον. ἀκούσας δὲ, οὕτω διετέθη, ὡς ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἀ-
φασ, πᾶσι παρέργα φερέ τοῖς λόγοις δέσθαι. διδασκάλω γὰρ χρῆσάμενος ἰσάμω, μάλα δὲ ἐπὶ ῥήτορι,
εἰς ἀδραστεῖς δὲ ἐχθρῶν, ἀδύς ἀγῶνα καὶ τῶν ἐπιζῶντων ἐνεστήσατο, κακῶς διωκητότων τῶν οὐσίαν αὐτῶν.

LIBANI RHETORIS

AD PROCONSULEM MON-

tium, qui sibi ab eo & vitam Demosthenis,
& omnium Orationum eius argu-
menta scribi iusserat, Praefatio,
Hieronymo Vvolfo
interprete.

QUUM, praestantissime Proconsul Mo-
ti, ut Homericus ille Aleropaus, in
eloquentia facultate ambidexter, &
in Romanorum sermone principatu
teneas, eorumque doctrinae palmam
extra controuersiam sis adeptus: &
ne Graeca quidem negligas, ut qui in his quoque pro-
pter ingenij magnitudinem possis excellere: sed cum
in alijs scriptoribus verseris, tum verò in perfectissimo
Graecorum Oratorum Demosthene: ac proinde
à nobis, ut orationum eiusdem argumenta tibi con-
scriberemus, postularis: haud inuiti mandato pare-
mus, non ignari, plus in eo honoris esse quam labo-
ris. Auspicabimur autem scriptum hoc à vita ipsius
Oratoris, non totam eam (quod superuacaneum esset)
exposituri, sed ea tantum allaturi in medium, & ex-
cerpturi, quae ad pleniorum orationum eius percep-
tionem & intelligentiam profutura videantur. De
demosthenis igitur pater fuit Demosthenes, qui videtur
inculpato genere ortus, ut & Aeschines inimicus tes-
tatur, cuius haec ipsa verba sunt: Ei pater fuit Demo-
sthenes Paeaniensis, vir ingenuus, nec enim mentien-
dum est. Is cum officinam seruorum haberet, qui gla-
dios faciebant, inde macharopaei cognomen acce-
pit. sed maternum Oratoris genus non purè fuit, ut
ferunt, Atticum, quoddam Gylon auus Demosthenis, cum
Athenis ob prodicionis crimen exularet, & circa Pō-
tum habitaret, ibi mulierem Scythicam uxorem du-
xerit, è qua nata fuerit Demosthenis mater Cleo-
bule. Id ei certè cum alij exprobrant, tum Aeschi-
nes, qui eum dicit esse Scytham, Barbarum Graeca lin-
gua videntem. Sed haec de genere eius. Pupillus
autem à patre, admodum puer, relictus, corpore fuisse
dicitur aded imbecilli & morbo, ut ne palæstram
quidem frequentaret: id quod omnium Atheniensium
filij facere solebant. Vnde etiam adulto mollicies ab
inimicis obiectabatur, & Battali cognomen tri-
buebatur. Memorant enim quendam fuisse Bat-
tali, Ephesum tibicinem, qui primus calceis in
scena muliebribus fuerit usus, & modis eneruatis,
qui que artem omnino effeminauerit: à quo molles
& effeminatos, Battalos nominarint. Magnus autem
& vehemens ille impetus ad eloquentiam, hinc fer-
tur in Demosthene excitatus. Callistratus clarus fuit
orator Atheniensis. Eo causam quandam publicam a-
cturo (Oropiam aiunt, nisi fallor) Demosthenes pre-
fectum sibi famulum orat, ut veniam daret acceden-
di ad iudicium: qua impetrata, auditoque Callistrato,
sic affectus est, ut ab illa hora omnia praeter eloquentiam,
tāquam superuacanea cōtēneret: preceptore usus Iseus,
admodum perito oratore. Cū ad virile etate puenisset,
statim actionem contra tutores instituit, qui re eius

Causa feri-
bendi, &
laudes
Monij.

Natales
Demo-
sthenis.

Educatio.

Battali o-
guomen.

Eloquen-
tia stu-
dium.

Iseus.

αμύντα γδ τῶν μακεδονίας βασιλεῖ, ἔρεις ἐγγύοντο παῖ-
 δες ἐξ ὀρυδίκης τῆς ἰλλυρίδος, ἀλέξανδρος, περδικ-
 κας, φιλίππου. τούτων ὁ μὲν ὠρεσβύτης ἀλέξανδρος
 δουρονηθεὶς, ἐτελεύτησεν. ὁ ἡ περδικκας, ὡς ἰλλυ-
 ρίου μαχόμενος. φιλίππου ἡ ὁ νεώτατος, ἐτύγχανε
 μὲν ἐν θύβαις ἀμυνοῦν, ὡς δὲ ἐπέθετο τὸν περδικκου
 θάνατον, ἔπειθ' ἔχθρον λαθεῖν, καὶ ὄξείως εἰς μακεδονίαν
 ἀφικόμενος, κατέχευε τὴν ἀρχὴν. ἀθλιώτοι δὲ ἕτεροι πι-
 να, γήρους μὲν ὄντα τῆ βασιλικῆ, φουγάδα ἡ ἐκ μακε-
 δονίας, ἐπὶ τὴν βασιλείαν κατήγον μὲν πολλοῦ πλούτου
 στρατηγῶν, τοῖσι οὐ φιλίππου ἐπιθέμενος, ἐνίκησε μά-
 χῃ, καὶ ὅσοις σιμύλαβεν ἀρχιμαλώτοις ἤνθ' ἀθλιώτων, ἀ-
 φήκεν αὐτοῦ λύξων, οὐ κατ' ὄνομα τῆς πόλεως. οὐδὲ δὲ
 ἐπιπέσειαν ἔσπου. * τῆς ῥητορικῆς μέρη ἔία, ἐπιδεικ-
 τικόν, συμβουλοῦτικόν, καὶ δικανικόν. τῶν μὲν οὐκ ὄνομα,
 ἀλλ' ἀγωνιστῆς γέρονε, τῆ τε δικανικῆ καὶ συμβουλοῦ-
 τικῆ. ἐπιδεικτικῆ ἡ οὐκ ἔχουσα αὐτῆ λόγου, τοῖς γδ
 φερομένοις, οὐ πεισθέντες εἰς δημοσίων, τὸν ἐπιτάφιον
 καὶ τὸν ἐροτικόν. πολὺ γδ τῆς ἐκείνου δυνάμεως ὀπο-
 λείπον. καὶ οὐκ ἡμετέραν γνώμην λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ
 διουσίου τῶ ἀλικαρνασσεῖ τῆτο σιωδουκί. ὅτι μὲν γδ
 εἶπεν ἐπιτάφιον λόγον δημοσίων ὁμολόγηται, οὐ μὲν
 τῆτον εἰκός εἶναι τὸν ὑπὸ ἐκείνου ῥηθέντα, πάνυ φάυλος
 καὶ ἀδυνατός ἔχοντα. τῆ δὲ συμβουλοῦτικῆν αὐτῆ λό-
 γων, οἱ μὲν, αὐτὸ τῆτον ἔχουσαν ἐπήραυμα συμβουλοῦ-
 τικῆ οἱ δὲ, οὐδὲν μὲν ἤττον εἰσι συμβουλοῦτικῆ. φιλίπ-
 πικῆ ἡ οἱ δὲ ἐπιγράφονται ἐν τῆ περὶ τῆ πωραγματων
 εἰρηδαι, τὴν κλησιν λαχόντες, καὶ τῆ φιλίππουκῶν ἐκα-
 σος, ἰδίαν πνὰ ἐπιγραφὴν ἔχει, καὶ τὴν πωραγμα-
 των ἐκείων ἰδιότητα.

A Amyntæ enim Macedonia regi tres nati erant filij ex
 Eurydice Illyria, Alexander, Perdiccas, Philippus. Ho-
 rum natu maximus Alexander, per infidias cæius: Per-
 diccas, cum Illyriis pugnans, occubuit. Philippus natu
 minimus, qui Thebis obses erat, Perdicca morte
 audita, clam digressus, & celeriter in Macedoniam
 profectus, regnum obtinuit. Nam Athenienses alium
 quendam regij generis, sed Macedonia exularem, cū
 magnis copiis reducebant in regnum: quas Philippus
 ex insidiis aggressus, pralio vicit: & quotquot Athe-
 nienses cepit, eos sine precio dimisit, non ex beneuo-
 lentia erga Athenienses, neque ex ingenij clementia.
 Causarum tria sunt genera: Exornationis, deliberatio-
 nis, & iudicij. Ac duorum summus fuit artifex, iudicij
 & deliberationis. Exornationes autem eius non ha-
 bemus. Eas enim quæ feruntur, non est credendum
 esse Demosthenis, Funebrem & Amatoriam. Longè
 enim sunt infra vim eius & facultatem. Neque sen-
 tentiam nostrâ referimus, sed & Halycarnasæo Dio-
 nyfio idem videtur. Nam habuisse orationem fune-
 brem Demosthenem id quidem constat: non tamen
 eam esse quæ sit ab illo habita, credible est, cum sit
 futilis omnino, & imbecilla. Suasionum autem eius que
 dam inscriptionem, ipsam habent Suasionum: qua-
 dam cum Philippicæ inscribantur, nihilominus sunt
 suasiones, ex eo adeptæ nomen, quodd de Philippi re-
 bus sint habitæ: & qualibet Philippica peculiari quo-
 dam titulo insignita est, pro rei cuiusque natura.

Amyntas.
 Alexander.
 Perdiccas.
 Philippus.
 Ficta Phi-
 lippi in A-
 thenienses
 clementia.

Genera
 causarum.

Amato-
 ria.
 Funebris.

Suasionū
 inscriptio-
 nes.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ,
 ΒΙΟΣ ΚΑΤΑ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ.

ΜΕΝ γράψας τὸ ἐπὶ τῆ νίκῃ τῆς ὀλυμ-
 πιάσιν ἵπποδρομίας εἰς ἀλκιβιάδην ἐγκώ-
 μιον, εἶτ' ὀρυδίης, ὡς ὁ πολὺς κρατεὶ λό-
 γος, εἶτ' ἕτερός τις λυσίας, φησὶ γράψαι
 τῶν ὀδύμων, ὡραίων ὑπάρχει τὴν πόλιν ὀδοκίμων.
 ἐγὼ δὲ τῶ μὲν ὀδοκίμωνι μέλλοντι τὴν ἀλκιβιάδην
 ὀδοκίμωνι, ἥς ἐν ἡδαι καὶ ἰλαδῶν τὸ πλείστον ἔστιν, οὐ-
 δὲν ἰλαδῶν ἡ γούμα, ἀδοξου καὶ ταπεινῆς πατρίδος,
 ἡ μηδὲς ἀμόρφου καὶ μικρῆς γούμας. γελῶν γδ εἶπες
 οἷοιτο τὴν ἰουλίδα, μέγας μίσην οὐσαν οὐ μεγάλης
 νήσου τῆς κέω, καὶ τὴν ἀγίαν, λὺ τῆ ἀττικῶν τις ἐπέ-
 λθεν, ὡς λήμην ἀφαιρεῖν τῆ πειραιῶς, ὑποκειτὰς μὲν
 ἀγαθοῖς ἔεφειν καὶ ποιηταῖς, ἀδρα δὲ οὐκ αὐ ποτε δύ-
 ναται δὲ ἡσυχίαν καὶ ἀτάρκτην, καὶ νομῶ ἔχοντα μεγαλό-
 ψυχον πορευομένην. τὰς γδ ἄλλας τῆρας εἰς ἔστι
 πωρῆς ἐργασίαν, ἡ δὲ ἄσπις σιμισαμῶνας ἐν τῆς ἀδοξοῖς
 καὶ ταπεινῆς πόλεσιν ὀδοκίμωνι εἶναι. τὴν δὲ ἀρετῶν,
 ὡσπερ ἰσχυρῶν καὶ διαρκῆς φυτῶν ἐν ἀπαντι ῥίζουσαι τῶ-
 πω, φύσεως τε γρησῆς, καὶ φιλοπόνου ψυχῆς ἐπιλαμ-
 βανοῦσιν. ὅθεν οὐδὲ ἡμεῖς, εἶπες τῆ φερονῶν ὡς δὲ, καὶ
 βίου ἑλλείποντο, τῆτο τῆ σμικροῦ τῆς πατρίδος, ἀλλ' αὐτοῖς διηγήσας ἀγαθῶσιν. τῶ μὲν τοῖ
 συντάξιν ὑποβελιμῶν καὶ ἰσορίαν, ἐξ οὐ πορῆσιν οὐδὲ οἰκείων, ἀλλὰ ἔστων τε τῶ πολλῶν, καὶ
 διασωφρονῶν ἐν ἕτεροις, σμιοῦσαν ἀγαθῶσιν, τῶ ὄντι γὰρ ὡραίων ὑπάρχειν καὶ μάλι-
 στα τὴν πόλιν ὀδοκίμων καὶ φιλόκων καὶ πολυαἰθερον, ὡς βιβλίον τῆ παντοδαπῶν ἀφθονία

VITA DEMOSTHENIS
 EX PLUTARCHO, HIERO-
 NYMO Vvolfo inter-
 prete.

QVI Olympicam equestris certaminis vi-
 ctoriam Alcibiadis celebravit, siue Euri-
 pides, ut plerique sentiunt, siue quis fue-
 rit alius, Soffi, homini fortunato in pri-
 mis opus esse ait celebri ciuitate. ego verò eius qui
 verè fortunatus sit futurus, cuius felicitatis potissima
 pars in ingenio sita est, & moribus, nihil interesse
 cenfeo, siue ex obscura & humili patria, siue ex de-
 formi & parua matre sit natus. Ridiculum enim fue-
 rit, si quis existimet, Iulidem paruum insula non
 magna Cei partem, & Aeginam, quam Atticorum
 quidam tanquam lemam quandam amouere iubebat
 à Piræo, histrones praestantes & poëtas posse alere:
 virum verò bonum, & suis rebus contentum & pru-
 dentem, & magnanimum nunquam proferte posse.
 Nam cæteras artes, ad quæstum aut gloriâ compara-
 tas, probabile sanè est in obscuris & humilibus oppi-
 dis marcescere: virtutum autem, tanquam robustam
 & opis alienæ non egentem plantam, in quouis radice-
 bus agere solo, si & ingenium bonum, & à labore nõ
 abhorret animũ inuenit. Quare neque nos, si vel
 prudẽtia, vel vitæ integritas in nobis desideratur: cul-
 pã paruitati patrie, sed nobismetipsis iurè ascribem⁹.
 Ei verò qui opus historicũ cõponere instituerit, idq.
 nõ ex iis que in præptu, ac quali domi suæ sũt, sed è pe-
 regrinis pleriq. & dissipatis apud alios lectionib. co-
 iẽs: reuera opus est. primũ ac maximè, vrbe celebri &
 elegati, & populosa: vt & librorum ois generis copiã

Vebs cele-
 bris non
 tam ad
 virtutem,
 quàm ad
 inscriptione
 rerum ge-
 starũ ne-
 cessaria.